87 de zile pînă la inaugurarea Olimpiadei

Sporturile olimpice se prezintă

AZI: BOXUL

Puterea de atracție a galelor de box se va manifesta, fără îndoială, cu succes și la München, timp de două săptămîni, ținînd trează atenția foarte pestrițului public care va popula capitala Bavariei în acele zile. De altfel, întrecerile pugilistice figurează de pe acum printre manifestațiile olimpice pentru care biletele au fost epuizate la vînzare.

Programul de box va fi foarte încărcat, datorită numărului mare de competitori. Practic, nu vor lipsi de la start reprezentanții nici unei țări cu activitate sportivă normală. La Ciudad de Mexico au fost prezenți boxeri din 65 de țări.

În aceste circumstanțe, Comitetul Olimpic Român a decis să înscrie la întrecerile olimpice de la München boxeri români la toate categoriile, onorînd competiția și dînd șanse pugiliștilor noștri, bine cotați pe glob, să-și demonstreze capacitatea, în lupta pentru cele 44 de medalii ce se distribuie.

Această hotărîre onorează pe sportivii vizați, dar le și sporește considerabil răspunderea. Ei sînt datori să răsplătească încrederea ce li s-a arătat, să se pregătească cu sîrguință și să caute să obțină rezultatele bune de care în general sînt capabili și pe care le așteaptă cu nerăbdare opinia publică românească.

Boxerii noștri au agonisit, în numai 4 ediții ale Jocurilor Olimpice de pînă acum, 9 medalii. Sîntem convinși că ei vor persevera pe acest drum și la München. S-ar putea spune că datorită căilor extrem de aspre de acces spre locurile fruntașe, speranțele boxului românesc de a obține trei medalii în 1972 nu pot fi considerate ca prea modeste dar ținînd seama de afirmările repetate, pe plan internațional, în ultimii ani, avem dreptul să năzuim chiar la mai mult.

TREI LOCURI PE PODIUM NU SÎNT UN OBIECTIV MAXIMAL

Distincția cea mai de preț medalia olimpică

Iată un sport care stabilește ierarhii mondiale doar din 4 în ani. Fidel spiritului olimpic — spre deosebire de alte discipline sportive — boxul amator a renunțat la orgoliul unor campionate mondiale anuale și a lăsat exclusiv în grija Jocurilor Olimpice să decidă, cvadrienal, ordinea celor mai buni pugiliști de pe glob. Deci, dincolo de titluri sau centuri, **pentru boxerul amator de oriunde**, de pe orice paralelă sau de pe orice meridian al lumii, **distincția cea mai prețioasă rămîne medalia olimpică.**

Dezavantajul acestei situații este, desigur, faptul că fiecare nouă generație de pugiliști este nevoită să aștepte, de fiecare dată, cîte patru ani pentru a-și putea demonstra capacitatea pe plan universal. Concomitent, nu trebuie uitat însă avantajul psihologic pe care-l prezintă așteptarea concentrată, nerăbdătoare, prin care trece un boxer, tînăr, dornic să arate ce știe, să-și măsoare forțele cu competitori din lumea-ntreagă!

Nu putem face firește abstracție de faptul că „vajnicul joc al izbirii cu pumnul" era cunoscut în antichitate, fiind menționat încă de la ediția din anul 688 î.e.n. în programul întrecerilor de la Olimpia. Dar e mult mai apropiată de interesul nostru observația că pugilatul — în ipostază modernă — apare pentru prima oară la Jocurile Olimpice ale epocii noastre în anul 1904, la ediția a 3-a, de la St. Louis. De atunci (cu excepția ediției de la Stockholm, din 1912) boxul nu mai părăsește programul olimpic, devenind unul din punctele de atracție ale întrecerilor de sală.

De la 7—8 categorii de greutate inițiale (1904—1920), numărul lor a ajuns la 11 prin adoptarea, în 1952, a categoriilor ușoare și mijlocie mică, iar la ultima ediție (1968) — a categoriei semimuscă (pentru a oferi o șansă în plus micuților boxeri asiatici).

CINE VA URCA TREPTELE SPRE GLORIA SPORTIVĂ?

Printre sporturile tradiționale în istoria olimpică românească — nu numai prin prezență constantă, ci și prin eficacitate — boxul se află — într-un clasament arbitrar fiește — pe locul 5, după caiac-canoe, lupte, atletism și tir. Randamentul pugiliștilor români pe ringul olimpic nu poate fi mai bine exprimat decît prin acest tabel sintetizînd zestrea sa de puncte, de-a lungul edițiilor:

1952	1956	1960	1964	1968	Total
8,5	20,5	3,5	0	8,5	41
(12)	(4)	(10)	(9)	(9)	(44)

(N.R. Între paranteze, numărul de boxeri români participanți).

În condițiile unei concurențe extrem de severe, la München, **sînt boxerii români capabili să amelioreze acest tabel** (sau măcar să-l onoreze la valorile sale superioare)? După opinia noastră, **da.**

Acest răspuns categoric are cîteva premise pe care se sprijină. Prima ne-o furnizează rezultatele ultimului campionat continental de la Madrid. Din 11 titulari prezenți, 9 au urcat pe podium și chiar dacă nici unul (din motive obiective sau subiective) n-a obținut centura de campion european, ei au adus acasă o splendidă recoltă de 4 medalii de argint și 5 de bronz, manifestînd o forță de ansamblu care a stîrnit uimire în lumea pugilistică. Pe acest temei, în turneul american din septembrie 1971, formația română a fost numită peste tot echipa campioană a lumii. Cei care ironizează afirmația specialiștilor turci că echipa de box a României este ca Brazilia pentru fotbal, trebuie să-și amintească mereu adevărurile de mai sus.

Fireste că boxul este un sport individual, în care forțele nu se judecă pe ansamblu, în cazul turneelor care decern titluri. Considerăm că **boxul românesc posedă la ora actuală valori certe de nivel internațional, oricînd capabile să facă față celor mai grele confruntări.**

Faima are avantaje

Această recunoaștere pe plan extern ar trebui să confere pugiliștilor români **un ascendent psihologic** de care să țină seama și de care să beneficieze. În sporturile de confruntare directă, faima adversarului joacă un rol extrem de puternic. Deci, cînd ai această faimă, trebuie să știi să o valorifici. În cursul aceluiași turneu american, evocat mai sus, după fulgerătoarea victorie prin k.o. a lui Antoniu Vasile asupra uneia din principalele speranțe ale boxului din S.U.A., organizatorii americani, impresionați, au declarat că nu vor mai putea găsi alt adversar potrivit pentru prea puternicul boxer român! Iată valoarea faimei, **șocul psihologic** pe care-l produce.

Încă un avantaj însemnat l-a creat judicioasa programare, de-a lungul ultimului an, a întîlnirilor cu boxerii cubanezi și americani, în cursul cărora **pugiliștii români au mai scăpat de un tradițional complex de inferioritate** și în orice caz s-au obișnuit cu un anumit tip de adversari, pe care Europa nu-l furnizează în mod curent.

Un candidat cert

În lotul olimpic român sînt cîteva individualități cu care va trebui să conteze în aprecierile sau pronosticurile sale pînă și cel mai exigent dintre specialiști. Primul dintre ei este **Calistrat Cuțov** care — de la retragerea lui Ion Monea — a rămas singurul boxer român cu „trecut" olimpic, cu medalie în panoplia personală. El a ameliorat între timp palmaresul debutului său olimpic (de la care i-a rămas o medalie de bronz), printr-un titlu de campion european (1969) și o medalie de argint la ediția continentală următoare (1971). După ce a trecut cu bărbăție peste un moment greu, Cuțov a reintrat cu ambiție în forma sa bună, căutînd mereu căi noi de ameliorare. Pregătirea ultimului său meci cu Paul Dobrescu și desfășurarea acestuia au demonstrat capacitatea sa de mobilizare, registrul de inventivitate pe care-l pune în joc. Cu o atentă îmbunătățire a mijloacelor sale de apărare, considerăm că la München pașii lui Calistrat Cuțov se vor putea îndrepta spre fruntea podiumului. (Fireste că ne cuprinde regretul la gîndul că la categoria ușoară o rezervă de talia excepțională a lui **Paul Dobrescu** nu-și poate valorifica și el calitățile în arena olimpică; ne vom consola întotdeauna cu gîndul — de altfel, încurajator — că probabil nici o țară din lume nu posedă doi „ușori" de asemenea valoare).

Grupa celor „forte"

Al doilea, în ordinea candidaților de vază, ni se pare a fi **Alec Năstac**, mijlociul nostru cu alură de vedetă de cinema, autor al unor lovituri năpraznice, care a fost foarte aproape de consacrarea europeană (pe care o merita) și ar putea să facă tentativa de a o obține pe cea olimpică. Forța brațelor lui întrece pe cea a boxerilor din categoriile superioare, dar important rămîne ca el să găsească mereu calea spre țintă, fără să se expună pe sine însuși loviturilor. Cu puțină șansă, Alec Năstac poate merge și el spre vîrful piramidei.

În categoria celor **forte** intră și pana **Gabriel Pometcu**, cu buna sa viteză de execuție și cu puterea deosebită a pumnilor săi. Pîndit de oarecari superficialități în viața de toate zilele, el trebuie să se concentreze asupra idealului său olimpic și dacă e adevărat că Tomczyk a evoluat slab la recentele campionate poloneze, atunci are toate motivele să-și dubleze eforturile în pregătire. Pentru că, dacă nu o va face — nu e un secret pentru nimeni — **Pavel Nedelcea** (tot atît de dotat) abia așteaptă să-i ia locul (dovedind firește în prealabil că e mai bun). Situația categoriei pană e aproximativ aceeași ca la ușoară, cu candidați multipli care stîrnesc grele procese de conștiință antrenorilor și selecționerilor.

Senatul

Din garda veche — în măsura în care sînt capabili să obțină forma maximă la timpul oportun — se poate desigur conta pe musca **Constantin Gruiescu** (excelent în „zi bună", cum s-a întîmplat în finala „Centurii de aur") și semiușorul **Antoniu Vasile**, mostră de seriozitate și respect pentru comportarea în ring, căruia îi vor fi utili cîțiva stropi de energie în plus pentru a se menține într-o elită mondială care-l acceptă și așa pe baza performanțelor anterioare (și el a fost „olimpic" la Mexico, fiind învins în turul 2 de cubanezul Regueiferos).

Reprezentanții categoriilor grele, **Horst Stump** și **Ion Alexe** sînt capabili să facă față unei competiții pretențioase, ba chiar, cu un culoar avantajos pe tabloul de concurs, pot să găsească acces spre medalii. Dar pe doi boxeri de renume (și în special pe fostul campion european Alexe) îi poate, oare, mulțumi această îndoielnică supoziție? Drumul lor e ușurat prin forța împrejurărilor de numărul obișnuit mai mic de concurenți la categoriile semigrea și grea, precum și de valoarea adesea rudimentară (bazată mai mult pe cantitate, decît pe calitate) a boxerilor de peste 80 kg. Mult mai onorabil ar fi, desigur, dacă, ambiționîndu-se, Alexe și Stump s-ar pregăti în consecință, văzînd nu din întîmplare, ci direct, marea performanță. Ușoara blazare care pare să-l fi cuprins pe Alexe ar trebui poate tratată cu mijloace psihologice specifice.

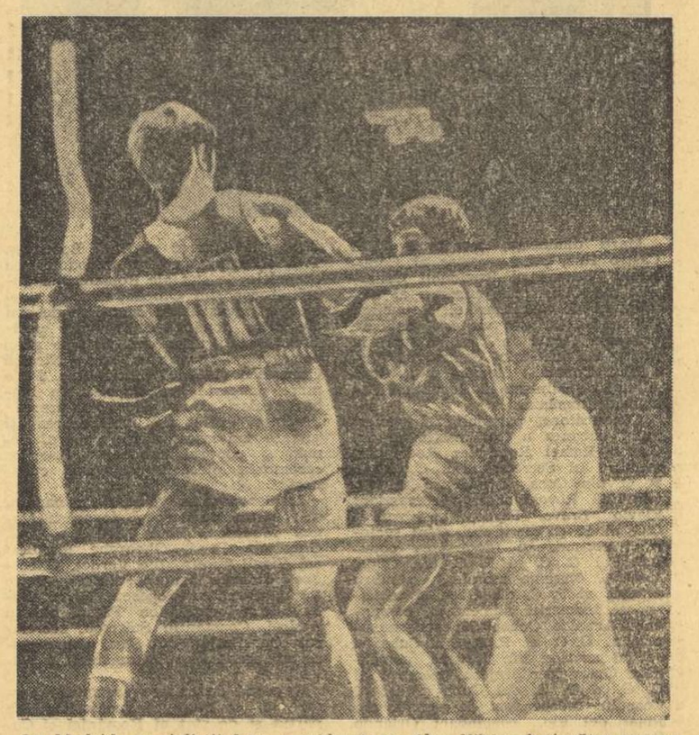

La Madrid, specialiștii l-au considerat pe Alec Năstac învingător asupra campionului european Inoțavicius (U.R.S.S.)

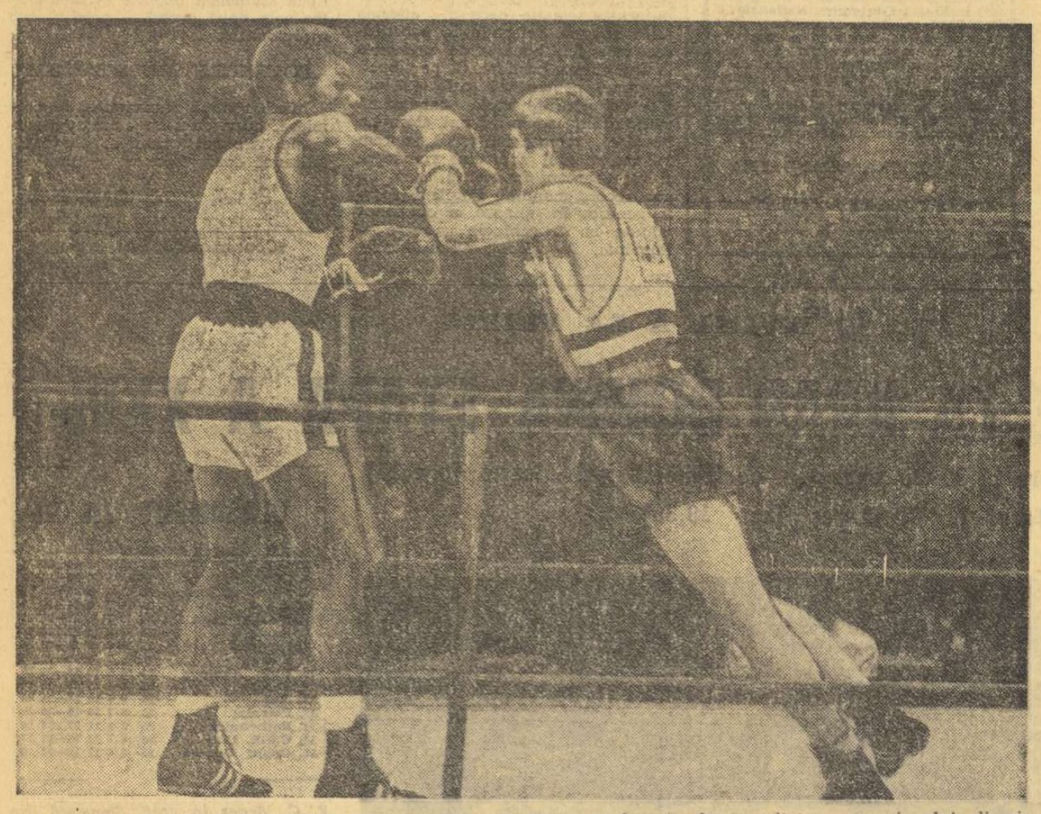

La ultima sa tentativă olimpică, la Mexico, Calistrat Cuțov se lovește de tenacitatea campionului olimpic Ronnie Harris (S.U.A.)

De urmărit: REZISTENȚA ȘI TEHNICA

Ce va fi la München? Fără îndoială o bătălie aprigă, pe care o prevestesc mai multe elemente.

În primul rînd, inflația de concurenți. După date preliminare, se scontează, în capitala Bavariei, pe participarea a aproximativ 400 de boxeri, ceea ce ar duce mult în sus săgeata pe scala evoluției statistice la edițiile olimpice postbelice:

1948	1952	1956	1960	1964	1968	1972
206	251	161	282	269	305	400
(39)	(43)	(34)	(54)	(56)	(65)	(?)

(Între paranteze, numărul de țări care au prezentat boxeri).

Sporul substanțial de concurenți este previzibil datorită, pe de o parte diseminării boxului amator în zone geografice pînă acum albe, iar pe de altă parte datorită unor date certe de creștere a fluxului spre marile concursuri. Iată, de pildă, la ultimele campionate europene (Madrid, 1971) au existat categorii de greutate care au cunoscut la start 21 de competitori. Dacă acestora (candidați desigur și la onorurile olimpice) le vom adăuga 3—4 boxeri din cele trei Americi, 3—4 din Asia, 3—4 din Africa (și încă nu am epuizat continentele), vom ajunge la un total care poate pune pe gînduri orice specialist.

PARTICIPARE MASIVĂ — EXTENSIE DE PROGRAM

Creșterea numărului de concurenți devine îngrijorătoare în măsura în care ea impune un număr tot mai mare de meciuri fiecărui candidat la laurii olimpici. În condițiile amintite, pentru a ajunge pe podium, un boxer va trebui să dispute cel puțin 5 meciuri, într-un ritm de programare tot mai accentuat spre fazele finale. Aceasta înseamnă că cine se gîndește serios la medalii nu va avea timp să răsufle în decursul celor 14 zile de întreceri.

O altă consecință de primă importanță a acestei stări de fapt este **necesitatea asigurării unei excelente condiții fizice** la fiecare pugilist în parte. Nu e vorba doar de starea optimă în ring de-a lungul celor 9 minute de luptă, ci de **rezistența fizică în timp**, în ciuda deselor solicitări și cu posibilități excepționale de recuperare. (Pentru boxerii români, turneul internațional „Centura de aur" a fost, din acest punct de vedere o probă bună, dar nu concludentă pentru toată lumea, din pricina deselor accidentări. Probabil că apropiatele finale ale campionatelor naționale vor oferi un prilej și mai bun de verificare a capacității de rezistență în timp).

TENDINȚĂ: BOX CORECT, REGULAMENTAR

Apelul acesta la pregătire fizică nu înseamnă fireste, implicit, abandonul cerințelor tehnice. Dimpotrivă. Este absolut evident, după ecourile negative înregistrate la Mexico, în 1968, că **tendința lumii pugilistice amatoare va fi aceea de a repune în drepturi „scrima cu arme naturale"** (cum spunea primul meșter britanic, James Figg). S-au auzit atunci, în 1968, prea multe voci condamnînd boxul în forță, încăierarea sălbatică, pentru ca reacția (în fond, de autoapărare) să nu apară în mod firesc.

Răspunsul oamenilor de specialitate — manifestat în primul rînd în directivele date de A.I.B.A. și apoi în maniera de arbitraj — va fi în mod normal **repunerea în drepturi a boxului corect, regulamentar**, pentru a da din nou strălucire, în arena olimpică, acestui sport atît de fascinant ca spectacol.

De aceste realități trebuie să ținem seama, pentru că lotul de boxeri români se caracterizează, la ora aceasta, prin temperamentul și combativitatea băieților care îl compun.

DIN 1952 PÎNĂ ÎN 1968

Recolta pugiliștilor: 1-aur, 4-argint, 4-bronz

Cu 36 de ani în urmă, la Berlin, pentru prima oară în istoria Jocurilor Olimpice, ia parte la întreceri și o echipă de boxeri români, formată din Dumitru Panaitescu-Zigotto (categoria muscă), Marin Gaspar (cocoș), Nicolae Berechet (pană) și Constantin David (ușoară), însoțiți de antrenorul Dumitru Teică, fostul campion profesionist. Rezultatele nu sînt deloc strălucite, toți patru fiind eliminați din primul tur.

La prima apariție olimpică, după război, în 1952, la Helsinki, comportarea boxerilor noștri este promițătoare. La categoria mijlocie, Vasile Tiță a ajuns în finală, unde a pierdut la viitorul campion mondial profesionist la toate categoriile Floyd Patterson. La categoria semiușoară, Gheorghe Fiat a urcat pe locul III al podiumului, împreună cu finlandezul Pakkanen. Mircea Dobrescu (cat. muscă) a fost învins la puncte în sferturi de finală de campionul categoriei, americanul Brooks. Au mai fost eliminați în primele tururi: I. Zlătaru (cocoș), G. Ilie (pană), F. Ambruș (ușoară), N. Linca (semimijlocie), D. Ciobotaru (semigrea), N. Șerbu (mijlocie mică) și E. Fürész (grea).

Olimpiada de la Melbourne (1956) oferă boxului amator românesc unul din cele mai frumoase palmarese: 4 pugiliști prezenți, 4 oameni pe podium, cu o recoltă exprimată în medalii astfel: aur — Nicolae Linca (singurul campion olimpic al boxului nostru), argint Mircea Dobrescu și Gheorghe Negrea, bronz — Constantin Dumitrescu (astăzi antrenor al echipei olimpice, alături de antrenorul său de atunci și colegul său de azi Ion Popa).

Urmează două ediții cu o vădită scădere a performanțelor. La Roma, în 1960, doar un singur boxer român a ajuns pînă în semifinale — Ion Monea, care, învins de campionul olimpic, a împărțit locul III cu sovieticul Feofanov. Peste 4 ani, la Tokio (1964), reprezentanții noștri nu pot trece de sferturile de finală și astfel, pentru prima oară din 1952, ei se întorc acasă fără nici o medalie.

La Ciudad de Mexico, în 1968, cei nouă boxeri români obțin o medalie de argint prin Ion Monea (categoria semigrea) și una de bronz prin Calistrat Cuțov (categoria semiușoară), anunțînd un reviriment al boxului amator românesc care nu a întîrziat să se manifeste.

(Nu e lipsit de interes să arătăm că și la ultimele două ediții ale campionatelor europene — în 1969 și 1971 — boxerii români au recoltat 16 medalii continentale: 4 de aur, 6 de argint și 6 de bronz).

Dar ce va fi la München?

BOX LA... EISSPORTHALLE

Potrivit unei tradiții pe care și Bucureștiul a adoptat-o, turneul de box de la München se va desfășura în incinta unui patinoar artificial (construit în 1966 și acum reamenajat), la așa-numita „Eissporthalle", care, în ziua inaugurării, va putea primi 7000 de spectatori.

Boxul este singurul sport care se întinde pe durata întregului calendar olimpic, avînd cîte două gale zilnice (începînd de la orele 13 și 19) din 27 august pînă la 9 septembrie (cu excepția zilei de odihnă dinaintea unicei gale finale, adică a zilei de 8 septembrie).

CAMPIONII ANULUI OLIMPIC 1968

Cat. semimuscă: **Francisco Rodriguez** (Venezuela)
Cat. muscă: **Ricardo Delgado** (Mexic)
Cat. cocoș: **Valeri Sokolov** (U.R.S.S.)
Cat. pană: **Antonio Roldan** (Mexic)
Cat. semiușoară: **Ronnie Haris** (S.U.A.)
Cat. ușoară: **Jerzy Kulej** (Polonia)
Cat. semimijlocie: **Manfred Wolke** (R. D. Germană)
Cat. mijlocie mică: **Boris Lagutin** (U.R.S.S.)
Cat. mijlocie: **Christopher Finnegan** (Marea Britanie)
Cat. semigrea: **Dan Pozdniak** (U.R.S.S.)
Cat. grea: **George Foreman** (S.U.A.)

E GREU DE ALES ÎN IMENSITATEA CANDIDATURILOR

Cine vor fi candidații principali la medaliile olimpice?

Istoria competițiilor olimpice de box nu este concludentă, din acest punct de vedere. Are doar o valoare statistică, de pildă, constatarea că, din 1904, boxerii din S.U.A. au cules impresionantul total de 27 medalii de aur, 14 de argint și 18 de bronz.

Adevărul este că între timp — și mai ales din 1952, de cînd participarea sportivilor din țările socialiste la Jocurile Olimpice a devenit mai substanțială — raportul de forțe s-a schimbat simțitor și în domeniul boxului. Din 1952 încoace, pugiliștii americani încep să împartă onorurile cu sportivii din U.R.S.S., Polonia, România precum și cu cei din Marea Britanie și Italia.

Ultima ediție a Jocurilor Olimpice, cea de la Mexico, din 1968, a precizat și mai apăsat repartiția forțelor pugilistice în lume. Luînd în considerare, de pildă, doar campionii olimpici, se vede că 6 provin din Europa și 5 din țările americane. Dar dacă împingem cercetarea mai departe, în rîndurile medaliaților, vom constata — poate cu surprindere — că apar în această categorie 5 reprezentanți ai Africii și 2 ai Asiei, ceea ce dintr-o dată dă o lumină nouă problemei candidaturilor la laurii olimpici.

A face pronosticuri este și prematur, și hazardat, și foarte dificil în condițiile în care nu cunoaștem mai de aproape boxerii dintr-o serie de zone geografice. Pugiliștii europeni ne sînt fireste cei mai familiari și din rîndurile lor se disting, în primul rînd, sovieticii (**Sokolov, Tregubov**), polonezii (**Tomczyk, Rudkowski**) și ungurii (**Badari, Kajdi**). Individualități de valoare sînt desigur și în R.D.G. (**Förster, Beyer**), Iugoslavia (**Parlov**), Italia (**Castellini**), Turcia (**Sandal**), precum și în insulele britanice.

Statele Unite trimit doi favoriți, la capetele opuse ale categoriilor: semimuscă **Tim Dement** și greul **Duane Bobick**, precum și pe outsiderul **Marvin Johnson**, un boxer negru care are miraculoasa facultate de a putea naviga de la mijlocie mică pînă la semigrea! Trebuie fără îndoială contat și pe prezența marcantă a cubanezilor **Garbey** și **Carillo**. Din păcate, avem prea puține vești despre pugiliștii asiatici, dar se spun vorbe de laudă despre siamezul **Sri Sook Buntoe** (categoria ușoară).

Cine poate alege cu certitudine în marele ocean al concurenților lumii?

Știm cît de copleșitoare este pentru o disciplină sportivă răspunderea pe care o poartă în fața opiniei publice, atunci cînd i se cere să țină sus stindardul prestigiului. Știm însă tot atît de bine cîtă onoare conține o asemenea sarcină, cîtă mîndrie îi conferă celui chemat să lupte în arena olimpică pentru onoarea sportivă a patriei sale.

Îndeplinirea unei asemenea misiuni de înaltă cinste nu este însă posibilă doar cu sentimente patriotice; acestea trebuie dublate cu o intensă pregătire atletică și de specialitate, cu abnegație în antrenamente, cu conștiința deplină a țelului urmărit.

Încă în 1908, într-un articol publicat în „Revue Olympique", Pierre de Coubertin vorbea de **„nobila emulație care face să tresalte inima sportivului cînd vede — drept rezultat al eforturilor sale — ridicîndu-se pe catargul victoriei culorile țării sale".**

Aceste cuvinte — cu frumoasă încărcătură emoțională — privesc și pe Cuțov, și pe Năstac, și pe toți ceilalți boxeri români care vor fi chemați să reprezinte țara la Jocurile Olimpice de la München.

Pagină realizată de Victor BANCIULESCU